

กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

ภาค ๒ สอบสวน มาตรา ๑๒๐-๑๕๖

ครั้งที่ ๒ วันศุกร์ที่ ๑๕ ธ.ค. ๒๕๖๘

อ.สันทนี ดิษยบุตร

ผู้อำนวยการสำนักงานยุทธศาสตร์กระบวนการยุติธรรม

สถาบันนิติวัชร์ สำนักงานอัยการสูงสุด

“...เราทั้งหลาย รวมทั้งตัวข้าพเจ้าเองนั้น จะต้องมึ
หน้าที่ที่จะตอบแทนบุญคุณประเทศชาติ หรือผืน
แผ่นดินนี้ อันเป็นที่เกิดที่อาศัย และกระทำกิจทุกอย่าง
ทุกประการที่จะก่อให้เกิดความมั่นคง ความผาสุก
ความสวัสดิแก่แผ่นดินนี้...”

พระราชดำรัส ในโอกาสเสด็จฯ ไปพระราชทานของที่ระลึกแก่ผู้บริจาค
เงินสมทบทุนสงเคราะห์ชุมชนของสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย
ในพระบรมราชูปถัมภ์ ณ อาคารใหม่ สวนอัมพร

วันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๑๙

อัยการจะฟ้องคดีได้ ต้องมีการสอบสวนโดยชอบในความผิดนั้นก่อน

ม. 120

การสอบสวนโดยชอบ ต้องทำโดยพนักงาน
สอบสวนที่กฎหมายกำหนดให้มีอำนาจหน้าที่

ม. 2(6),18,19,20

ความผิดต่อส่วนตัวต้องมีคำร้องทุกข์ ม. 121, 2(4) (7)

มาตรา ๑๒๐

“ห้ามมิให้พนักงานอัยการยื่นฟ้องคดีใดต่อศาล
โดยมิได้มีการสอบสวนในความผิดนั้นก่อน”

คำพิพากษาฎีกาที่ ๘๔๓๑/๒๕๖๑

บทบัญญัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๒๐ กำหนดเงื่อนไขให้อำนาจในการฟ้องคดีของพนักงานอัยการว่าจะต้องผ่านการสอบสวนของพนักงานสอบสวนมาแล้ว หากไม่มีการสอบสวนมาก่อนจะฟ้องคดีไม่ได้ อย่างไรก็ตาม **แม้จะไม่ปรากฏสำนวนการสอบสวนในสำนวนคดีนี้** แต่พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด เป็นโจทก์ยื่นฟ้องจำเลยต่อศาลชั้นต้น โดยระบุในคำฟ้องว่า **พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลศาลาแดงได้สอบสวนแล้ว** ต่อมาศาลชั้นต้นเบิกตัวจำเลยจากเรือนจำพิเศษธนบุรีมาอยู่ต่อหน้าศาล ศาลได้อ่านและอธิบายฟ้องให้จำเลยฟังแล้ว จำเลยให้การรับสารภาพและรับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้บวกโทษจริง **จำเลยมีได้โต้แย้งคัดค้าน**ว่า พนักงานสอบสวนไม่ได้สอบสวนจำเลยมาก่อนการฟ้องคดีนี้ จึงถือได้ว่าการสอบสวนจำเลยในความผิดตามที่กล่าวหาตามฟ้องโดยชอบแล้ว โจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๔๖๒/๒๕๖๓

การพิจารณาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบใช้ระบบไต่สวน ซึ่งศาล
มีอำนาจแสวงหาข้อเท็จจริงได้เอง แต่ต้องอยู่ภายใต้บังคับแห่งประมวล
กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๒๐ ที่นำมาใช้บังคับตาม
พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ. ๒๕๕๙
มาตรา ๖ ถ้าพนักงานอัยการฟ้องคดีโดยมิได้มีการสอบสวนหรือมีการ
สอบสวนแต่การสอบสวนไม่ชอบ ต้องถือว่าไม่มีการสอบสวน การฟ้องยอม
ไม่ชอบด้วยกฎหมายเพราะพนักงานอัยการไม่มีอำนาจฟ้อง

คำพิพากษาฎีกา ๓๑๓๐/๒๕๕๖ **สอบโดยคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง**

หลังจากที่พันตำรวจเอก ศ. เข้าวร้องทุกข์ต่อพันตำรวจโท พ. พนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีแก่
จำเลย พันตำรวจโท พ. **มิได้แจ้งขอหาความผิดฐานปลอมและใช้เอกสารราชการปลอม** ให้จำเลยทราบ
ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๓๔ กับ**มิได้ดำเนินการสอบสวนข้อเท็จจริง** เกี่ยวกับการกระทำความผิดฐานปลอม
และใช้เอกสารราชการปลอม แม้การสอบสวนของ **คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง** ซึ่งผู้บังคับการ
ตำรวจภูธรจังหวัดแต่งตั้งจะได้พบการกระทำของจำเลยซึ่งเป็นการปลอมและใช้เอกสารราชการปลอม **ก็**
มิใช่เป็นการสอบสวนโดยพนักงานสอบสวนที่มีอำนาจสอบสวนตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๘ ถือได้ว่ามิได้มี
การสอบสวนจำเลยในความผิดฐานปลอมและ ใช้เอกสารราชการปลอมก่อน โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้อง
ในความผิดฐานปลอมและใช้เอกสาร ราชการปลอมตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๒๐

มาตรา ๑๒๑

“ พนักงานสอบสวนมีอำนาจสอบสวน
คดีอาญาทั้งปวง แต่ถ้าเป็นคดีความผิดต่อส่วนตัว
ห้ามมิให้ทำการสอบสวนเว้นแต่จะมีคำร้องทุกข์
ตามระเบียบ”

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๖

“...ในกรณีความผิดอันยอมความได้ ถ้าผู้เสียหาย
มิได้ร้องทุกข์ภายในสามเดือนนับแต่วันที่รู้เรื่องความผิดและ
รู้ตัวผู้กระทำความผิด เป็นอันขาดอายุความ”

คำพิพากษาศึกษาที่ ๖๔๗๓/๒๕๓๘

โจทก์ร่วมรู้เรื่องความผิดที่ถูกฉ้อโกงและรู้ตัวผู้กระทำ
ความผิดว่าจำเลยเป็นคนฉ้อโกงตั้งแต่วันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๓๓
แล้วเพิ่งมาร้องทุกข์เมื่อวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๓๓ ซึ่งเกินสามเดือน
นับแต่วันที่รู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้กระทำผิด คดีโจทก์และ
โจทก์ร่วมเป็นอันขาดอายุความตาม ป.อ. มาตรา ๙๖ สิทธินำ
คดีอาญามาฟ้องย่อมระงับไปตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๓๙ (๖) โจทก์และ
โจทก์ร่วมจึงไม่มีอำนาจฟ้อง

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

มาตรา ๒ (๗)

“คำร้องทุกข์” หมายความว่า การที่ผู้เสียหายได้กล่าวหาต่อเจ้าหน้าที่ตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้ว่ามีผู้กระทำความผิดขึ้น จะรู้ตัวผู้กระทำความผิดหรือไม่ก็ตาม ซึ่งกระทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้เสียหาย และการกล่าวหาเช่นนั้นได้กล่าวโดยมีเจตนาจะให้ผู้กระทำความผิดได้รับโทษ

คำพิพากษาศึกษาที่ ๘/๒๕๖๓

ตามสำเนารายงานประจำวันเกี่ยวกับคดีระบุว่า บริษัท ช. โจทก์ มอบอำนาจให้ ท. แจ้งความร้องทุกข์ดำเนินคดีแก่บริษัท จ. จำเลยที่ ๑ ในความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็คจนคดีถึงที่สุด **มิได้ระบุให้ร้องทุกข์ดำเนินคดีแก่จำเลยที่ ๒ หรือผู้ร่วมกระทำผิด** และไม่มีหลักฐานว่าโจทก์ร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนเพื่อให้ดำเนินคดีแก่จำเลยที่ ๒

การที่โจทก์ฟ้องจำเลยที่ ๒ ในความผิดอันยอมความได้เกินสามเดือนนับแต่วันที่รู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิด ฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ ๒ ขาดอายุความ

คำพิพากษาศึกษาที่ ๓๕๖๘/๒๕๖๕ **แจ้งความเพื่อเป็นหลักฐาน**

การแจ้งความของโจทก์เป็นการ**แจ้งความเพื่อเป็นหลักฐาน** ว่าโจทก์จะไปดำเนินการประสานกับสำนักงานขนส่งเพื่ออายัดทะเบียนรถไว้ มิใช่เป็นการมอบคดีให้พนักงานสอบสวนดำเนินการ ตามกฎหมาย **ถือไม่ได้ว่าเป็นการร้องทุกข์** ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒ (๗) เพราะ ขณะแจ้งยังมีได้มีเจตนาจะให้ผู้กระทำความผิดได้รับโทษ

คำพิพากษาศึกษาที่ ๒๒๘/๒๕๔๔

หนังสือมอบอำนาจของโจทก์ร่วมมีข้อความแต่เพียงว่า โจทก์ร่วมมอบอำนาจให้ ร. จัดการแจ้งความเรื่องเช็คคืน โดยไม่ได้ระบุให้มีอำนาจแจ้งความเพื่อดำเนินคดีแก่จำเลย จึงไม่ชัดเจนว่าโจทก์ร่วมซึ่งเป็นผู้เสียหายมีเจตนาที่จะให้จำเลยต้องรับโทษ ทั้งได้ความว่า เหตุที่แจ้งความร้องทุกข์เพราะไม่ต้องการให้คดีขาดอายุความ จึงไม่เป็นคำร้องทุกข์ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒ (๗) เมื่อความผิดตาม พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็คฯ เป็นคดีความผิด อันยอมความได้ แต่ไม่มีคำร้องทุกข์ ย่อมห้ามมิให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๒๑ วรรคสอง การสอบสวนของพนักงานสอบสวนจึงเป็นการกระทำโดยไม่มีอำนาจ ต้องถือว่าไม่มีการสอบสวนโดยชอบ พนักงานอัยการโจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้อง

คำพิพากษาศึกษาที่ ๓๕๗๘/๒๕๖๔

องค์ประกอบความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ตามป.อ. มาตรา ๓๕๘ นั้น ต้องกระทำต่อทรัพย์ของผู้อื่นหรือผู้อื่น เป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วย ซึ่งคำว่า "ทรัพย์ของผู้อื่น" ย่อมหมายความรวมถึงบุคคลที่ได้รับมอบหมายโดยตรงจากเจ้าของทรัพย์ ให้เป็นผู้ครอบครองดูแลรักษาทรัพย์นั้น

เมื่อรถจักรยานยนต์คันเกิดเหตุเป็นของ ล. และผู้เสียหายยืมมาจากเพื่อนรุ่นน้องมาใช้ โดยไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า ล. ซึ่งเป็นเจ้าของรถจักรยานยนต์คันเกิดเหตุได้มอบหมายโดยตรงให้ผู้เสียหายเป็นผู้ครอบครองดูแลรักษาจักรยานยนต์ คันดังกล่าวโดยอาศัยสิทธิของเจ้าของทรัพย์ได้ ผู้เสียหายจึงไม่ใช่ผู้เสียหายในความผิดฐานร่วมกันทำให้เสียทรัพย์ เมื่อ ล. ซึ่งเป็นผู้เสียหายที่แท้จริงไม่ได้แจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีแก่จำเลยที่ ๑ พนักงานสอบสวนย่อมไม่มีอำนาจสอบสวนจำเลยที่ ๑ ในความผิดฐานร่วมกันทำให้เสียทรัพย์ การที่พนักงานสอบสวนสอบสวนจำเลยที่ ๑ ในความผิด ฐานดังกล่าวจึงเป็นการไม่ชอบด้วย ป.วิ.อ. มาตรา ๑๒๑ วรรคสอง โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยที่ ๑ ในความผิดฐานนี้ และผู้เสียหายไม่มีอำนาจยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยที่ ๑ รับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนในการซ่อมรถจักรยานยนต์ คันเกิดเหตุแก่ผู้เสียหายได้

คำพิพากษาศึกษาฎีกาที่ ๒๒๒๖๓/๒๕๕๕

กฎหมายมิได้กำหนดรูปแบบของการร้องทุกข์ว่าต้องดำเนินการอย่างไร **การที่**
โจทก์ร่วมแจ้งต่อพนักงานสอบสวนว่าประสงค์ให้ดำเนินคดีแก่จำเลยและพนักงาน
สอบสวนได้สอบปากคำจำเลยรวมไว้จึงถือว่าเป็นการร้องทุกข์แล้ว

แม้พนักงานสอบสวนไม่ได้บันทึกการมอบคดีความผิดอันยอมความได้ไว้ก็ตาม
พนักงานสอบสวนมีอำนาจสอบสวนและโจทก์มีอำนาจฟ้อง

คำพิพากษาศฎีกาที่ ๒๕๐๑/๒๕๒๓

การที่ผู้เสียหายไปร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนขอให้ลงโทษจำเลย
ในข้อหาออกเช็คโดยเจตนาที่จะไม่ให้มีการใช้เงินตามเช็ค และได้มีการ
สอบสวนตามที่ผู้เสียหายได้ร้องทุกข์ไว้ เมื่อผลการสอบสวนปรากฏว่าเป็น
ความผิดฐานฉ้อโกง ซึ่งเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องหรือสืบเนื่องมาจากการกระทำผิด ซึ่งเป็นกรรม
เดียวกับข้อหาออกเช็คโดยเจตนาที่จะไม่ให้มีการใช้เงินตามเช็คด้วย ถือได้
ว่าผู้เสียหายได้ร้องทุกข์ในข้อหาฉ้อโกงด้วยแล้ว การสอบสวนจึงเป็นไปโดย
ชอบ โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องจำเลยในข้อหาฉ้อโกง

คำพิพากษาฎีกาที่ ๘๒๒/๒๕๖๖

บันทึกประจำวันเกี่ยวกับคดีระบุไว้ตอนหนึ่งว่าโจทก์จึงมา ร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีแก่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งหมด ถือได้ว่ามีเจตนา จะให้ผู้กระทำความผิดทุกคนต้องรับโทษ จึงเป็นคำร้องทุกข์ตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒ (๗)

คำพิพากษาศาลฎีกา ๓๓๔๓/๒๕๓๖

ในเอกสารรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดี กล่าวหาเฉพาะ นาย ส. กับจำเลยที่ ๑ เท่านั้นที่ร่วมกระทำผิด ไม่ได้ กล่าวหาว่าจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕ ว่าได้ร่วมกระทำผิดด้วย ทั้งไม่ได้กล่าวหาว่ามีพวกของนาย ส. จำเลยที่ ๑ หรือ บุคคลอื่นร่วมกระทำผิดแต่อย่างใด การกล่าวหาจึงไม่ ครอบคลุมถึงจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕ จึงไม่เป็นการกล่าวหาที่ โจทก์ร่วมมีเจตนาจะให้จำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕ ได้รับโทษ ไม่เป็นคำร้องทุกข์ตามกฎหมาย

คำพิพากษาฎีกาที่ ๔๕๖๐/๒๕๕๘

แม้ในเบื้องต้นโจทก์ร่วมที่ ๑ ได้แจ้งความต่อพนักงานสอบสวนไว้เป็นหลักฐาน ตามสำเนารายงานประจำวันเกี่ยวกับคดี แต่หลังจากนั้นโจทก์ร่วมที่ ๑ ไปให้การต่อพนักงานสอบสวนพร้อมกับร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีแก่จำเลยฐานฉ้อโกงรถคันดังกล่าว ตามบันทึกคำให้การของผู้ร้องทุกข์ ผู้กล่าวโทษหรือพยาน ซึ่งในการร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนนั้น ป.วิ.อ. มาตรา ๑๒๓ วรรคสาม บัญญัติว่า คำร้องทุกข์จะทำเป็นหนังสือหรือร้องด้วยปากก็ได้ ถ้าเป็นหนังสือต้องมีวันเดือนปีและลายมือชื่อของผู้ร้องทุกข์ ถ้าร้องด้วยปาก ให้พนักงานสอบสวนบันทึกไว้ ลงวันเดือนปีและลงลายมือชื่อผู้บันทึกกับผู้ร้องทุกข์ในบันทึกนั้น เมื่อพิจารณาทันทีคำให้การของผู้ร้องทุกข์ ผู้กล่าวโทษ หรือพยาน ระบุว่า วันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๔ โจทก์ร่วมที่ ๑ ไปให้การต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเขาสมิงพร้อมทั้งร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีแก่จำเลยฐานฉ้อโกงรถ โดยในคำให้การดังกล่าวปรากฏชื่อและที่อยู่ของโจทก์ร่วมที่ ๑ ในฐานะผู้ร้องทุกข์ ลักษณะแห่งความผิด พฤติการณ์ต่าง ๆ ที่ความผิดนั้นได้กระทำความเสียหายที่ได้รับและชื่อหรือรูปพรรณของผู้กระทำผิดเท่าที่จะบอกได้ เข้าลักษณะเป็นคำร้องทุกข์ ตามที่บัญญัติไว้ใน ป.วิ.อ. มาตรา ๒(๗) ประกอบมาตรา ๑๒๓ แล้ว พนักงานสอบสวนจึงมีอำนาจสอบสวนและพนักงานอัยการจึงมีอำนาจฟ้องคดีนี้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๒๑ และมาตรา ๑๒๐ ตามลำดับ

คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๐๘๖/๒๕๓๖

เจ้าพนักงานตำรวจในตำแหน่งที่กฎหมายบัญญัติว่ามีฐานะเป็นพนักงานสอบสวน ย่อมมีฐานะเป็นพนักงานสอบสวนตลอดเวลาที่เจ้าพนักงานตำรวจผู้นั้นยังดำรงตำแหน่งดังกล่าว การที่เจ้าพนักงานตำรวจในตำแหน่งพนักงานสอบสวนผู้ใด จะต้องเข้าเวรปฏิบัติหน้าที่พนักงานสอบสวนในวันเวลาใด เป็นเพียงระเบียบหรือข้อบังคับภายในของหน่วยราชการที่ผู้นั้นสังกัดอยู่ ไม่มีผลทำให้เจ้าพนักงานตำรวจในตำแหน่งพนักงานสอบสวนในขณะที่ไม่ได้เข้าเวรปฏิบัติหน้าที่พนักงานสอบสวนไม่มีฐานะเป็นพนักงานสอบสวน ดังนั้นแม้ในขณะที่ร้อยตำรวจเอก ป. รับแจ้งความร้องทุกข์จากโจทก์ร่วม ร้อยตำรวจเอก ป. ยังไม่ได้เข้าเวรปฏิบัติหน้าที่พนักงานสอบสวน ก็ต้องถือว่าเป็นร้อยตำรวจเอก ป. มีฐานะเป็นพนักงานสอบสวนในขณะที่ได้รับแจ้งความร้องทุกข์จากโจทก์ร่วม การสอบสวนของร้อยตำรวจเอก ป. เป็นการสอบสวนที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว โจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง

คำพิพากษาศาลฎีกา ๔๓๑๔/๒๕๓๓

ข้อความในรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดี ตอนแรกระบุว่า โจทก์มาร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีแก่จำเลยที่ ๑ ให้ได้รับโทษตามกฎหมาย แต่ในตอนท้ายระบุว่า ร้อยเวรสอบสวนได้รับแจ้งไว้แล้ว สอบถามผู้แจ้งยืนยันว่า ยังไม่มอบคดีแก่พนักงานสอบสวน เพียงแต่ต้องการนำเช็คไปฟ้องร้องต่อศาลทางหนึ่งก่อน ดังนี้ คำของโจทก์ที่แจ้งต่อพนักงานสอบสวนว่า ยังไม่มอบคดีต่อพนักงานสอบสวน แสดงว่าโจทก์กล่าวหาโดยมิได้มีเจตนาจะให้ผู้กระทำผิดได้รับโทษ จึงไม่เป็นคำร้องทุกข์ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒ (๗)

คดีตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็คเป็นความผิดอันยอมความได้ เมื่อโจทก์ ซึ่งเป็นผู้เสียหายมิได้ร้องทุกข์ภายในสามเดือนนับแต่วันที่รู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้กระทำผิดคดีของโจทก์ ย่อมขาดอายุความตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๖

คำพิพากษาศึกษาที่ ๑๒๐๘/๒๕๓๑ (ประชุมใหญ่)

ข้อความในบันทึกการร้องทุกข์มีว่า **มาร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินคดีอาญา** กับผู้ส่งจ่ายตามกฎหมายจนกว่าคดีจะถึงที่สุด ในชั้นนี้ขอรับเช็คคืนไปเก็บรักษาไว้เพื่อจะได้ติดต่อกับผู้ส่งจ่ายอีกทางหนึ่ง **ดังนี้แสดงว่าโจทก์ได้แจ้งความกล่าวหาโดยมีเจตนาจะให้ผู้กระทำความผิดได้รับโทษ** และมอบคดีให้พนักงานสอบสวนดำเนินการ **การขอรับเช็คคืนไปเพื่อติดต่อกับผู้ส่งจ่ายอีกทางหนึ่งเท่านั้น ไม่มีผลกระทบต่อการแจ้งความร้องทุกข์** ข้อความดังกล่าวจึงเป็นคำร้องทุกข์ตามป.วิ.อ. มาตรา ๒ (๗)

คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๐๕๑-๓๐๕๒/๒๕๒๓

เจ้าอาวาสเจ้าของโรงเรียนมอบอำนาจให้ผู้มีชื่อไปแจ้งความ ร้องทุกข์กล่าวหาว่า จำเลยทุจริตยกเงินของโรงเรียนเป็นการร้องทุกข์ โดยถูกต้องแล้ว เจ้าอาวาสเบิกความ ต่อศาลว่า ที่ให้ไปแจ้งความก็เพื่อให้ ได้เงินคืน ไม่ต้องการให้จำเลยรับโทษทางอาญา ไม่ทำให้การแจ้งความ ร้องทุกข์ที่ได้กระทำไว้แล้วโดยชอบเสียไป และไม่ใช้ถอนคำร้องทุกข์ด้วย

คำพิพากษาศฎีกาที่ ๔๐๗๐/๒๕๔๐

หุ้นส่วนผู้จัดการของห้างหุ้นส่วนจำกัดรุ่งทุกข์ มีข้อความ
ว่าทำให้ตนได้รับความเสียหาย แต่ไม่มีข้อความระบุว่าทำให้ห้างฯ
ได้รับความเสียหายด้วย ถือไม่ได้ว่าเป็นการร้องทุกข์แทนห้างฯ ด้วย
เมื่อห้างฯ พ้องคดีเกิน ๓ เดือน พ้องโจทก์จึงขาดอายุความ

คำพิพากษาศึกษาฎีกาที่ ๑๕๕๐/๒๕๓๐

บริษัทมอบอำนาจให้ผู้อื่นไปร้องทุกข์ กรรมการที่ลงชื่อ
ในหนังสือมอบอำนาจ มีเพียงคนเดียว แต่ตามข้อบังคับของบริษัท
ต้องมีกรรมการรวม ๒ นายลงชื่อผูกพันบริษัทได้ การมอบอำนาจ
ดังกล่าวจึงไม่ผูกพันบริษัทโจทก์ จึงถือว่าบริษัทโจทก์ไม่ได้ร้องทุกข์
ในความผิดต่อ พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็คฯ

คำพิพากษาศฎีกาที่ ๑๕๑๘/๒๕๔๐

กรรมการบริษัทลงชื่อในหนังสือมอบอำนาจให้รองทุกซ์
ถูกต้องตามข้อบังคับพร้อมทั้งประทับตราสำคัญของบริษัท แม้ไม่ได้
ระบุว่ากระทำในฐานะกรรมการผู้มีอำนาจของบริษัท ก็ไม่ถือว่าเป็น
เป็นการกระทำในฐานะส่วนตัว แต่เป็นการกระทำแทนบริษัท
พนักงานสอบสวนจึงมีอำนาจสอบสวนและโจทก์มีอำนาจฟ้อง

คำพิพากษาฎีกาที่ ๗๔๒๘/๒๕๕๐

ในบันทึกคำให้การของผู้ร้องทุกข์ ซึ่งเป็นคำร้องทุกข์ มีความระบุดังข้างต้นว่า พ. ร้องทุกข์ ดำเนินคดีแก่จำเลยในฐานะหุ้นส่วนผู้จัดการของผู้เสียหาย มิใช่ในฐานะส่วนตัว การร้องทุกข์แทนผู้เสียหายซึ่งเป็นนิติบุคคลจะต้องทำให้ถูกต้องตามข้อบังคับของผู้เสียหายที่ได้จดทะเบียนไว้ ตามหนังสือรับรองการจดทะเบียนนิติบุคคลของผู้เสียหายระบุว่า พ. เป็นหุ้นส่วนผู้จัดการแต่เพียงผู้เดียว และไม่มีข้อจำกัดอำนาจหุ้นส่วนผู้จัดการว่า หากจะกระทำแทนผู้เสียหายจะต้องใช้ตราสำคัญของผู้เสียหายประทับด้วย ดังนั้น พ. จึงมีอำนาจดำเนินการหรือ ร้องทุกข์แทนผู้เสียหายได้โดยไม่ต้องใช้ตราสำคัญของผู้เสียหายประทับลงในช่องลายมือชื่อผู้กล่าวหาในบันทึกคำให้การของผู้ร้องทุกข์ด้วย ถือได้ว่า พ. ร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนแทนผู้เสียหายโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว พนักงานสอบสวนย่อมมีอำนาจสอบสวนและพนักงานอัยการโจทก์จึงมีอำนาจฟ้องคดีนี้

ลักษณะของคำร้องทุกข์

มาตรา ๑๒๓

ผู้เสียหายอาจร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนได้

คำร้องทุกข์นั้นต้องปรากฏชื่อและที่อยู่ของผู้ร้องทุกข์ ลักษณะแห่งความผิด พฤติการณ์ต่าง ๆ ที่ความผิดนั้นได้กระทำลง ความเสียหายที่ได้รับและชื่อหรือรูปพรรณของผู้กระทำผิดเท่าที่จะบอกได้

คำร้องทุกข์นี้จะทำเป็นหนังสือหรือร้องด้วยปากก็ได้ ถ้าเป็นหนังสือต้องมีวันเดือนปี และลายมือชื่อของผู้ร้องทุกข์ ถ้าร้องด้วยปาก ให้พนักงานสอบสวนบันทึกไว้ ลงวันเดือนปีและลงลายมือชื่อผู้บันทึกกับผู้ร้องทุกข์ในบันทึกนั้น

คำพิพากษาศฎีกาที่ ๑๘๔๗/๒๕๖๓

โจทก์ร่วมที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้เยาว์เป็นผู้ร้องทุกข์เองโดยมี ด. พาโจทก์ร่วมที่ ๑ ไปร้องทุกข์ การร้องทุกข์มิใช่เป็นการทำนิติกรรม โจทก์ร่วมที่ ๑ กระทำเองได้ โดยไม่ต้องได้รับความยินยอมจากผู้แทนโดยชอบธรรม เมื่อโจทก์ร่วมที่ ๑ ร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีแก่จำเลยและได้ให้การไว้ในฐานะผู้กล่าวหาความผิดฐาน ข่มขืนกระทำชำเราและฐานพาบุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไป เพื่อการอนาจารโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว พนักงานสอบสวนมีอำนาจสอบสวน ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๒๑ โจทก์มีอำนาจฟ้องตามมาตรา ๑๒๐

คำพิพากษาศฎีกาที่ ๒๔๔/๒๕๐๓ (ประชุมใหญ่)

ในกรณีความผิดอันยอมความได้ ผู้เสียหายได้ทำหนังสือร้องเรียนต่อผู้บังคับการ กองปราบปราม กองสอบสวนกลาง ขอให้ดำเนินคดีกับจำเลย การกระทำเช่นนั้นถือว่าการร้องทุกข์แล้ว

ผู้มีอำนาจรับคำร้องทุกข์

มาตรา ๑๒๔

ผู้เสียหายจะร้องทุกข์ต่อพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ ซึ่งมีตำแหน่งหน้าที่ร้องหรือเหนือพนักงานสอบสวน และเป็นผู้ซึ่งมีหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยตามกฎหมายก็ได้

เมื่อมีหนังสือร้องทุกข์ยื่นต่อเจ้าพนักงานเช่นกล่าวแล้ว ให้รีบจัดการส่งไปยังพนักงานสอบสวน และจะจดหมายเหตุอะไรไปบ้างเพื่อประโยชน์ของพนักงานสอบสวนก็ได้

เมื่อมีคำร้องทุกข์ด้วยปากให้รีบจัดการให้ผู้เสียหายไปพบกับพนักงานสอบสวน เพื่อจดบันทึกคำร้องทุกข์นั้นตั้งบัญญัติในมาตรา ก่อน ในกรณีเร่งร้อนเจ้าพนักงานนั้นจะจดบันทึกเสียเองก็ได้ แต่แล้วให้รีบส่งไปยังพนักงานสอบสวน และจะจดหมายเหตุอะไรไปบ้างเพื่อประโยชน์ของพนักงานสอบสวนก็ได้

Territorial Jurisdiction

- คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๙๗๔/๒๕๑๖ การพิจารณาปัญหาว่า พนักงานสอบสวนผู้รับคำร้องทุกข์ไว้ จะมีอำนาจรับคำร้องทุกข์นั้นหรือไม่ เป็นคนละเรื่องกับการพิจารณาว่าพนักงานสอบสวนผู้นั้น จะมีอำนาจสอบสวนในความผิดเรื่องนั้นด้วยหรือไม่ **ป.วิ.อ. มาตรา ๑๒๔** มิได้บังคับให้ร้องทุกข์ เฉพาะต่อพนักงานผู้มีอำนาจสอบสวนเสมอไป เหตุนี้พนักงานสอบสวนในท้องที่ใดท้องที่หนึ่ง ซึ่งแม้จะมีได้มีอำนาจสอบสวนในคดีใดเลย ก็ยังมีอำนาจรับคำร้องทุกข์ในคดีนั้นได้
- คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๙๒/๒๔๘๒ **เจ้าทุกข์เป็นเจ้าพนักงานได้ร้องทุกข์แก่ตนเองและทำการสอบสวนด้วยตนเอง** เช่นนี้ ก็เป็นการใช้ได้ ส่วนการที่จะยุติธรรมหรือไม่ เป็นเรื่องการชั่งน้ำหนัก คำพยานหลักฐานในชั้นพิจารณาอีกส่วนหนึ่ง หากทำให้การร้องทุกข์และการสอบสวนเสียไปไม่

ผู้เยาว์ร้องทุกข์ด้วยตนเองและถอนคำร้องทุกข์ด้วยตนเองได้ โดยไม่ต้องได้รับความยินยอมจากบิดามารดา หรือผู้แทนโดยชอบธรรม

คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๙๑๕/๒๕๕๑ ป.วิ.อ. มาตรา ๒ (๗) และมาตรา ๑๒๓ **มิได้บัญญัติว่า การร้องทุกข์ของ
ผู้เยาว์ต้องได้รับความยินยอมจากบิดามารดาหรือผู้แทนโดยชอบธรรม** หรือบุคคลดังกล่าวต้องลงลายมือชื่อ
ในการร้องทุกข์ของผู้เยาว์ด้วย ดังนั้น ผู้เยาว์จึงมีอำนาจร้องทุกข์ด้วยตนเองได้

กรณีผู้ร้องทุกข์เป็นเด็กและเยาวชน

มาตรา ๑๒๔/๑

ให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๑๓๓ ทวิ วรรคหนึ่ง วรรคสอง และวรรคสาม มาใช้บังคับโดยอนุโลม แก่การจับบันทึกคำร้องทุกข์ในคดีที่ผู้เสียหายเป็นเด็กอายุไม่เกินสิบแปดปี เว้นแต่มีเหตุจำเป็น ไม่อาจหาหรือรอนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ บุคคลที่เด็กร้องขอ และพนักงานอัยการได้ และเด็กไม่ประสงค์จะให้มีหรือรอบุคคลดังกล่าวต่อไป ทั้งนี้ให้ผู้รับคำร้องทุกข์ตามมาตรา ๑๒๓ หรือมาตรา ๑๒๔ แล้วแต่กรณี บันทึกเหตุดังกล่าวไว้ในบันทึกคำร้องทุกข์ด้วย

มาตรา ๑๒๕

เมื่อพนักงานสอบสวน หรือพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ ได้กระทำการสืบสวนหรือสอบสวนไปทั้งหมดหรือแต่ส่วนหนึ่งส่วนใดตามคำร้องขอให้ช่วยเหลือ ให้ตกเป็นหน้าที่ของพนักงานนั้นจัดการให้มีคำร้องทุกข์ตามระเบียบตามบทบัญญัติแห่งมาตรา ๑๒๓ และ ๑๒๔

การถอนคำร้องทุกข์

มาตรา ๑๒๖

ผู้ร้องทุกข์จะแก้คำร้องทุกข์ระยะใด หรือจะถอนคำร้องทุกข์เสียเมื่อใดก็ได้

ในคดีซึ่งมิใช่ความผิดต่อส่วนตัว การถอนคำร้องทุกข์เช่นนั้น ย่อมไม่ตัดอำนาจ พนักงานสอบสวนที่จะสอบสวน หรือพนักงานอัยการที่จะฟ้องคดีนั้น

การถอนคำร้องทุกข์ในคดีที่อยู่ระหว่างการพิจารณาคดีของศาล

- คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๔๖๑/๒๕๖๕ การถอนคำร้องทุกข์นั้น ผู้เสียหายย่อมถอนคำร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน หรือต่อพนักงานอัยการหรือต่อศาลก็ได้ **แม้คดีอยู่ในระหว่างการพิจารณาของศาล ก็ไม่มีบทบัญญัติกฎหมายใดกำหนดให้ผู้เสียหายต้องถอนคำร้องทุกข์ต่อศาลเท่านั้น** เมื่อได้ความว่าผู้เสียหายถอนคำร้องทุกข์ในความผิดข้อหาร่วมกันยกยกตาม ป.อ. มาตรา ๓๕๒ วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา ๘๓ ต่อพนักงานสอบสวน โดยชอบแล้ว สิทธิในการนำคดีในความผิดข้อหาดังกล่าวมาฟ้องจำเลยย่อมเป็นอันระงับไป
- คำพิพากษาฎีกาที่ ๕๖๘๙/๒๕๔๕ การขอถอนคำร้องทุกข์ที่จะทำให้สิทธินำคดีอาญามาฟ้องระงับไป ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๓๙ (๒) ต้องถอนคำร้องทุกข์ก่อนคดีถึงที่สุด

คำพิพากษาฎีกาที่ ๔๐๓/๒๕๖๕ ถอนคำร้องทุกข์ภายหลังคดีถึงที่สุด

แม้ ป.วิ.อ. ไม่มีบทบัญญัติมาตราใดที่บัญญัติระยะเวลายื่นคำร้องขอถอนคำร้องทุกข์ของผู้เสียหายก็ตาม แต่มาตรา ๑๒๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติให้ผู้ร้องทุกข์จะถอนคำร้องทุกข์เสียเมื่อใดก็ได้ ซึ่งผลของการถอนคำร้องทุกข์ในคดีความผิดต่อส่วนตัว ย่อมทำให้สิทธินำคดีอาญามาฟ้องระงับไปตามมาตรา ๓๙ (๒) ศาลต้องจำหน่ายคดีออกจากสารบบความ อันมีผลทำให้ไม่มีคดีค้างพิจารณาอยู่ในศาล การขอถอนคำร้องทุกข์ของผู้เสียหายภายหลังเมื่อคดีถึงที่สุดแล้วจึงไม่มีผลตามกฎหมาย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๑๔/๒๕๕๔ (ประชุมใหญ่)

ผู้เยาว์อายุ ๑๗ ถึง ๑๘ ปี ซึ่งเป็นผู้เสียหายร้องทุกข์ต่อเจ้าพนักงานด้วยตนเองจนมีการสอบสวนและพนักงานอัยการได้ฟ้องจำเลยเป็นคดีต่อศาลแล้ว ดังนี้ เมื่อบิดาของผู้เสียหายร้องขอถอนคำร้องทุกข์โดยขัดขึ้นฝืนต่อความประสงค์ของผู้เยาว์นั้น ศาลยอมพิเคราะห์ตามรูปคดีและเห็นว่าบิดาไม่มีอำนาจถอนคำร้องทุกข์นั้นได้

คำสั่งศาลฎีกาที่ ๗๕๑/๒๕๔๑ สิทธิขอลงนคำร้องทุกข์ในคดีความผิดฐานฉ้อโกงตาม ป.อ. มาตรา ๓๔๑ เป็นสิทธิเกี่ยวกับทรัพย์สิน เมื่อผู้ร้องทุกข์ตายย่อมตกทอดแก่ทายาท ผู้ร้องเป็นสามี โดยชอบด้วยกฎหมายของนาง ป. ผู้ตาย เมื่อ นาง ป. ผู้ร้องทุกข์ตาย สิทธิในการลงนคำร้องทุกข์จึงตกแก่ผู้ร้องซึ่งเป็นทายาท ผู้ร้องมีสิทธิลงนคำร้องทุกข์ได้ เมื่อผู้ร้องยื่นคำร้องขอลงนคำร้องทุกข์เพราะได้รับชดใช้เงินที่ฉ้อโกงไปจากจำเลยแล้ว สิทธินำคดีอาญามาฟ้องจึงระงับไปตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๓๙ (๒)

มาตรา ๑๒๗

ให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๑๒๓ ถึง ๑๒๖ มาบังคับโดยอนุโลม
ในเรื่องคำกล่าวโทษ

เจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่รับคำกล่าวโทษจะไม่บันทึกคำกล่าวโทษ
ในกรณีต่อไปนี้ก็ได้

(๑) เมื่อผู้กล่าวโทษไม่ยอมแจ้งว่าเขาคือใคร

(๒) เมื่อคำกล่าวโทษเป็นบัตรสนเท่ห์

คำกล่าวโทษซึ่งบันทึกแล้วแต่ผู้กล่าวโทษไม่ยอมลงลายมือชื่อ
เจ้าพนักงานผู้รับคำกล่าวโทษจะไม่จัดการแก่คำกล่าวโทษนั้นก็ได้

อัยการจะฟ้องคดีได้ ต้องมีการสอบสวนโดยชอบในความผิดนั้นก่อน

ม. 120

การสอบสวนโดยชอบ ต้องทำโดยพนักงาน
สอบสวนที่กฎหมายกำหนดให้มีอำนาจหน้าที่

ม. 2(6),18,19,20

ความผิดต่อส่วนตัวต้องมีคำร้องทุกข์ ม. 121, 2(4) (7)

ความผิดเกิดขึ้นในท้องที่เดียว
(ม. 18)

ความผิดเกิดขึ้นในหลายท้องที่
(ม. 19)

ความผิดเกิดขึ้นนอก
ราชอาณาจักร (ม. 20)

ผู้มีอำนาจสอบสวน
ม.18 วรรค 1, 2

ผู้มีอำนาจสอบสวน
ม.19 วรรค1

ผู้มีอำนาจสอบสวน
ม.20 วรรค1, 2, 5

พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ
ม. 18 วรรค3

พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ
ม. 19 วรรค2(ก) (ข)

พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ
ม.20 วรรค1

ผู้ร้องทุกข์ต้องเป็นผู้เสียหาย
ม.2(4),4,5,6

เป็นคำร้องทุกข์ตามกฎหมาย
ม.2(7)

วิธีและลักษณะของคำร้องทุกข์
ม.123,124

การสอบสวนชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

๑. ผู้สอบสวนมีอำนาจและหน้าที่ตามกฎหมายให้ทำการสอบสวนได้
กล่าวคือ

๑.๑ พนักงานสอบสวนที่ทำการสอบสวนต้องมีอำนาจสอบสวน
ตามมาตรา ๑๘-๒๐

๑.๒ พนักงานสอบสวนผู้สรุปสำนวนทำความเข้าใจส่งพนักงานอัยการ
ต้องเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบตามมาตรา ๑๘
วรรคสาม มาตรา ๑๙ วรรคท้าย หรือมาตรา ๒๐ วรรคหนึ่ง
แล้วแต่กรณี

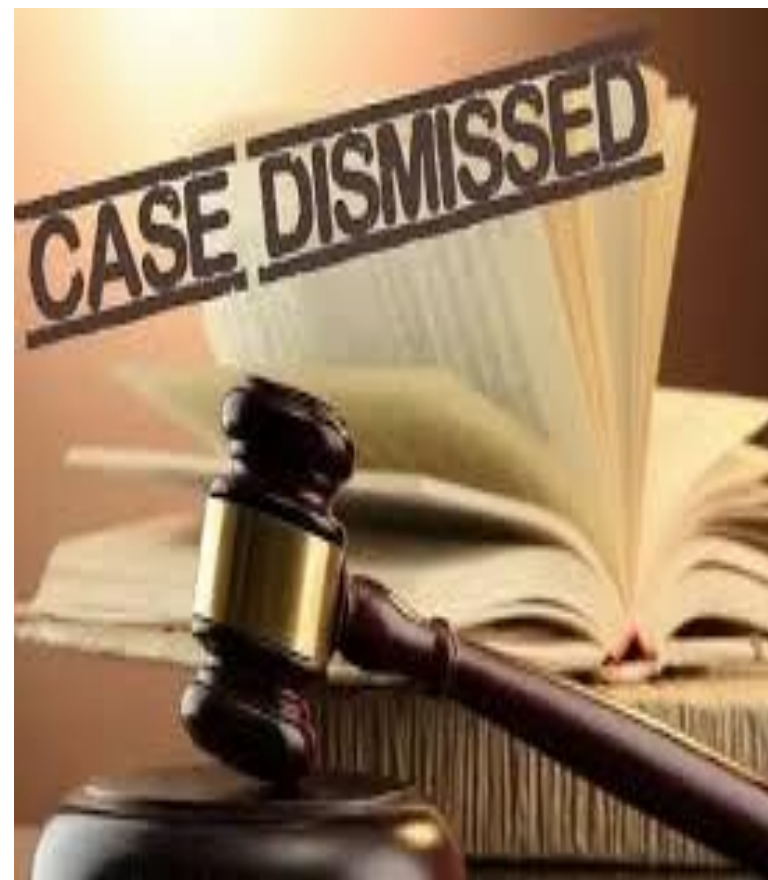
๑.๓ ต้องมีการแจ้งข้อหาโดยชอบ ตามมาตรา ๑๓๔

๒. คดีความผิดต่อส่วนตัวต้องมีการร้องทุกข์โดยชอบตามมาตรา ๑๒๑
ประกอบมาตรา ๒ (๗)

ผลของการสอบสวนโดยไม่ชอบ

ถือไม่ได้ว่ามีการสอบสวนในความผิดนั้นก่อน
พนักงานอัยการจึงไม่มีอำนาจฟ้อง ตาม ป.วิ.อ.
มาตรา ๑๒๐ ศาลต้องยกฟ้อง

ผลของการสอบสวนที่ไม่ปฏิบัติตามที่กฎหมายบัญญัติไว้

ถือได้ว่าการสอบสวนในความผิดนั้นก่อนแล้ว พนักงานอัยการจึงมีอำนาจฟ้อง ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๒๐ ศาลไม่ต้องยกฟ้อง

แต่ศาลจะไม่รับฟังพยานหลักฐานในส่วนที่ได้มาจากการสอบสวนที่ไม่ปฏิบัติตามกฎหมายมาใช้ในการพิจารณาพิพากษา เช่น ถ้อยคำพยานที่เป็นเด็กที่ถูกถามปากคำโดยไม่มีนักจิตวิทยาร่วมอยู่ด้วย ตามมาตรา ๑๓๓ ทวิ

คำพิพากษาศึกษาที่ ๓๕๓๘/๒๕๕๕

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา **ไม่มี**
บทบัญญัติห้ามมิให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนใน
คดีที่ตนมีส่วนได้เสีย ดังนี้ แม้พันตำรวจตรี ส. ผู้เสียหาย
จะเป็นพนักงานสอบสวน ก็ถือได้ว่าการสอบสวนโดย
ชอบด้วยกฎหมายแล้ว

คำพิพากษาฎีกาที่ ๕๔๗๖/๒๕๓๓

การที่ล่ามแปลคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลย โดยมีได้
สาบานหรือปฏิญาณตนตามประมวลกฎหมาย
วิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓ วรรคสองนั้น มีผล
ทำให้คำให้การในชั้นสอบสวนของจำเลยไม่อาจใช้ยัน
จำเลยในชั้นพิจารณาได้เท่านั้น **ไม่ทำให้การสอบสวน
คดีนี้เป็นการไม่ชอบ** โจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง

คำพิพากษาศึกษาที่ ๓๔๓๕/๒๕๕๓

ร้อยตำรวจเอก ส. เป็นข้าราชการตำรวจซึ่งมียศตั้งแต่
ชั้นนายร้อยตำรวจตรีขึ้นไป มีอำนาจสอบสวนความผิด
อาญาซึ่งได้เกิดขึ้นภายในเขตอำนาจของตน
ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา
๑๘ วรรคหนึ่ง **แม้ระหว่างการสอบสวนจะมีพนักงาน
สอบสวนซึ่งไม่มีอำนาจสอบสวนร่วมรับฟังอยู่ด้วยก็ไม่
ทำให้การสอบสวนนั้นเสียไป**

อำนาจสอบสวน

มาตรา ๒ (๖) “พนักงานสอบสวน” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งกฎหมายให้มีอำนาจและหน้าที่ทำการสอบสวน

มาตรา ๑๘ กรณีความผิดเกิดขึ้นในเขตท้องที่ใดเพียงแห่งเดียว

มาตรา ๑๙ กรณีความผิดเกิดขึ้นเกี่ยวพันกันในหลายท้องที่ หรือขณะกำลังเดินทาง

มาตรา ๒๐ กรณีความผิดซึ่งมีโทษตามกฎหมายไทยได้กระทำลงนอกราชอาณาจักรไทย

มาตรา ๑๘ กรณีความผิดเกิดขึ้นในเขตท้องที่ใดเพียงแห่งเดียว

“มาตรา ๑๘ ในจังหวัดอื่นนอกจากจังหวัดพระนครและจังหวัดธนบุรี พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ ปลัดอำเภอและข้าราชการตำรวจซึ่งมียศตั้งแต่ชั้นนายร้อยตำรวจตรีหรือเทียบเท่านายร้อยตำรวจตรีขึ้นไป มีอำนาจสอบสวนความผิดอาญาซึ่งได้เกิด หรืออ้าง หรือเชื่อว่าได้เกิดภายในเขตอำนาจของตน หรือผู้ต้องหาที่มีที่อยู่ หรือถูกจับภายในเขตอำนาจของตนได้

สำหรับในจังหวัดพระนครและจังหวัดธนบุรี ให้ข้าราชการตำรวจซึ่งมียศตั้งแต่ชั้นนายร้อยตำรวจตรีหรือเทียบเท่านายร้อยตำรวจตรีขึ้นไป มีอำนาจสอบสวนความผิดอาญาซึ่งได้เกิด หรืออ้าง หรือเชื่อว่าได้เกิดภายในเขตอำนาจของตน หรือผู้ต้องหาที่มีที่อยู่ หรือถูกจับภายในเขตอำนาจของตนได้...”

มาตรา ๑๘ กรณีความผิดเกิดขึ้นในเขตท้องที่ใดเพียงแห่งเดียว

วรรคหนึ่ง ในท้องที่จังหวัดอื่น**นอกจากกรุงเทพมหานคร** พนักงานสอบสวนมีอำนาจสอบสวนความผิดอาญาซึ่งได้เกิด หรืออ้าง หรือเชื่อว่าได้เกิดภายในเขตอำนาจของตน หรือผู้ต้องหา^{๕๕}มีที่อยู่หรือถูกจับภายในเขตอำนาจของตน

วรรคสอง ในท้องที่**กรุงเทพมหานคร** พนักงานสอบสวนมีอำนาจสอบสวนความผิดอาญาซึ่งได้เกิด หรืออ้าง หรือเชื่อว่าได้เกิดภายในเขตอำนาจของตน หรือผู้ต้องหา^{๕๕}มีที่อยู่หรือถูกจับภายในเขตอำนาจของตน

ความผิดอาญา “ได้เกิด” “อ้างว่าได้เกิด” “เชื่อว่าได้เกิด” ภายในเขตอำนาจของตน

คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๓๓๗/๒๕๔๓ จำเลยให้ผู้ตายดื่มสารพิษที่บ้านพักผู้ตาย ความผิดอาญาเกิดขึ้นที่บ้านพักผู้ตาย ซึ่งอยู่ในเขตอำนาจของสถานีตำรวจนครบาลดอนเมือง ผู้ตายถึงแก่ความตายที่โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า ความตายเป็น “ผล” ของการกระทำความผิด พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลดอนเมืองจึงมีอำนาจสอบสวน

THANK YOU

Merry Christmas ✨
and Happy New Year

